

ALISA

Alisos neėmė miegas. Po visko, kas buvo įvykę, jai reikėjo poilsio, bet ji tiesiog negalėjo miegoti. Nerimas dėl mamos gniaužė krūtinę. Apatinėje lovoje buvo girdėti ramus Elijo kvėpavimas. Mergaitė žinojo, kad brolis nerimauja ne mažiau už ją, tačiau jis saldžiai miegojo. Tikriausiai dėl to, kad jo galva pilna sapnų apie kosminius laivus ir keistus kosminius padarus. Nors jų net sapnuoti nereikia, pakanka atidaryti kamutės duris.

Mergaitė keliskart pasivartė, bet galiausiai pasidavė. Tyliai ir vikriai, kad nepažadintų brolio, nulipo žemyn dviaukštės lovos kopėčiomis.

Alisos drabužiai gulėjo krūvoje ant grindų, juos derėjo išskalbti. Ji susimąstė, ar laive yra skalbyklė. Tikriausiai ne. Tačiau „Rimties“ igula kažkokiu būdu

turi valytis drabužius. Mergaitė neturėjo jėgų rengtis. Ji atidarė kajutės duris ir išėjo vien su naktiniais marškiniais. Oras buvo šiltas ir malonus. Alisa be tikslo klaidžiojo koridoriais. Praėjo valgomąjį, kur vakar gavo vakarienės – kažkokios beskonės košės. Maistas mergaitės nesužavėjo, bet ji buvo tokia alkana, kad vis tiek jį surijo.

Koridorius vedė prie tiltelio. Alisai kilo mintis ten nueiti, bet ten galėjo būti kas nors iš įgulos, o ji, tiesą pasakius, neturėjo jokio noro kalbėtis, todėl pasuko kita kryptimi ir rado laiptus. Mergaitė lėtai nusėlino nutrintais laipteliais į patalpą, kuri tikriausiai buvo „Rimties“ angaras. Vietoj vienos sienos buvo milžiniški vartai, tikriausiai atsiveriantys į kosmosą. Vidury patalpos stovėjo didelis orlaivis. Panašus į didžiąją mantą, platus, beveik apvalus, švelnių, grakščių linijų ir trumpais sparnais.

Alisa perbraukė ranka per orlaivio šoną. Negalėjo suprasti, ar šis pagamintas iš metalo, plastiko ar dar ko nors kito. Ko nors svetimo, nežemiško.

Tikriausiai tai daugkartinis erdvėlaivis, kurį minėjo Elisas ir kuris paėmė vaikus iš miško. Pakėlė juos nuo Žemės į šaltą kosmosą.

Alisa tuoj pat užsinorėjo namo, į vilą Suneštoje, į saugų mamos ir tėčio glėbį. Tačiau tas gyvenimas jau praeity. Tėtis toli, suimtas policijos, o mama pagrobta ateivių. Mergaitė nusijuokė. „Ateivių pagrobimas“ skamba taip kvailai, kad jai buvo sunku rimtai apie tai galvoti. Vis dėlto ji čia, „Rimtyje“, po visatą medžioja didelį juodą laivą, kuriame įkalinta mama. Brokas buvo minėjęs, kad priešų laivas keliauja į Geležinės Rožės kosminę stotį. Po dviejų savaitžių ir „Rimtis“ ten atkeliaus. Tada tie kraojai pamatys!

– Alisa?

Mergaitė atsisuko.

Prie angaro vartų stovėjo Elias.

– Ką čia veiki? – paklausė Alisa.

– Negalėjau užmigti.

– Na, sprendžiant iš tavo knarkimo, miegojai gana giliai.

– Pabudau ir neradau tavęs, – berniuko balse pasigirdo baimė.

Su naktiniais marškiniais jis atrodė toks mažas ir išblyškęs. Alisa keliais žingsniais pribėgo prie brolio ir apkabino jį. Tai buvo malonu. Jiedu bent jau turi vienas kitą. Ir kartu ras mamą.

ALISA

Sapną perskrodė garsas. Triukšmingas, šaižus, tarytum įsiskverbiantis į smegenis. Alisa pabudo. Skambtelėjo durų skambutis. Dar kartą. Ir dar.

Kas toks neapsakomai nemandagus? Gal tas asmuo galėtų palikti ją ramybėje ir tiesiog nueiti? Staiga mergaitė išgirdo už sienos Syndros balsą.

- Arisa, kodėl vaikai neatsako? Ar jiedu jau išėjo?
- Ne, – pasigirdo Arisos balsas. – Jie abu miega.
- Miega? Vis dar!
- Turbūt pavargo.
- Atidaryk.
- Tik jei tai avarinė situacija. Ar tai avarinė situacija?
- Tai pusryčiai!
- Vargu ar tai galima pavadinti avarine situacija.

Alisa atsiduso. Elijas tebemiegojo. Mergaitė girdėjo jo tolygų šnopavimą nuo apatinės lovos. Durų skambutis vėl ėmė skambėti, lyg koks pusgalvis būtų kalęs jį plaktuku. Ko gero, taip ir yra. Bandydama ignoruoti garsą, Alisa užsidengė galvą pagalve. Tačiau tai nepadėjo. Galiausiai ji nušliaužė žemyn kopėčiomis, nuskubėjo prie durų ir paspaudė mygtuką. Durys pasistūmė į šoną ir Alisai prieš akis iškilo Syndra, dėvinti laivo uniformą. Jei tik marškinėlius ir pūstas kelnės galima vadinti uniforma. Moteris atrodė nustebusi, lyg jos nuostatos būtų reikalavusios ištisą dieną skambinti į duris.

Alisa prisimerkusi pažvelgė į aloną. Syndra atrodė kaip padūkusi kokios nors draugės teta. Vieniša, be vaikų ir neturinti jokio supratimo, kaip kalbėti su jaunesniais nei dvidešimties metų amžiaus žmonėmis. Tokia tipiška teta. Išskyrus mėlyną veidą ir plaukus, liepsnojančius lyg maištaujančios pankės. Gal teta pankė? Alisa sukikeno. Teta Syndra.

– Ko nori? – paklausė Alisa. Ji išgirdo savo kiek pusėtiną tartį. Turint omenyje trumpą laiką, kurį jiedu su Eliju kalbėjo trečiu galaktiniu standartu, mergaitė buvo gana patenkinta.

– Pusryčiai!

– Aha, bet aš nealkana. Ar galime ilgiau pamiegoti?

Iš Syndros veido buvo matyti, jog ji iš tikrųjų norėtų atsakyti, kad tai neleidžiama. Kad vaikai turi eiti valgyti. Tuoj pat! Tačiau alonajė susitvėrė.

– Na, bet, na... – atrodė, kad Syndros liežuvis pinasi.

– Ačiū, – atkirto Alisa. – Gali pažadinti mus prieš pietus.

Ji šyptelėjo Syndrai ir žengė žingsnį atgal. Durys užsidarė automatiškai ir mergaitė užlipo į lovą. Ji išgirdo Arisos balsą už sienos:

– Manau, kad tau tai bus į naudą.

– Ką turi omeny? – paklausė Syndra.

– Pasimokysi kantrybės.

– Mano kantrybė tobula.

– Kaip pasakysi. Bet argi nesidžiaugi, kad jiedu čia? Dabar turi savo rasės atstovų, su kuriais galėsi bendrauti.

– Nemėgstu savo rasės.

– Ar norėtum apie tai pasikalbėti?

– Ne.

Pikti žingsniai nutolo koridoriumi. Alisa užsitempė antklodę ant galvos ir pasistengė užmigti. Tiems kosminiams padarams galvose negėrai.

